

sig paa, at Arbejdsløsheden ikke ophører lige med det samme. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre bebudede jo, at han til anden Behandling vilde stille et Ændringsforslag om at gaa tilbage til det oprindelige Beløb, 750 000 Kr., og naar dette Ændringsforslag foreligger, vil jeg anbefale, at der stemmes for det.

Jeppesen (Drusebjerg): Det radikale Venstre deler den Anskuelse, at man i al Almindelighed bør arbejde hen til at komme nedad med Udgifterne, men at der er Omraader, hvor Sparsommeligheden bør stilles i anden Række, og det forekommer mig, at her er et Omraade, hvor man bør stille Sparsommeligheden i anden Række. Den store Arbejdsløshed, som har været og stadig er til Stede, betinger i høj Grad en Forhøjelse af Tilskuddet til Hjælpekasserne, og dertil kommer, at man ved at gennemføre en saadan Forøgelse af Tilskuddet, som her er Tale om, kan foretage en Udligning Kommunerne imellem, hvorved de Kommuner, som har særlig store Udgifter paa dette Omraade, bliver hjulpet udover deres økonomiske Vanskeligheder. Ogsaa dette taler til Gunst for at vedtage Lovforslaget. Jeg skal med disse faa Bemærkninger anbefale Forslaget, som det foreligger.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg takker Ordførerne for de to Regeringspartier, fordi de har givet Tilsagn om at støtte Lovforslaget, saaledes som det her foreligger. Jeg beklager, at de to Oppositionspartier modsætter sig, at der bevilges et større Beløb til Kommunerne, end der er bevilget i de 3 forudgaaende Aar, og jeg vil overfor de Udtalelser, der er fremsat, gøre opmærksom paa, at man oprindelig bestemte Beløbet 250 000 Kr. ud fra den Forudsætning, at det vilde svare til en Trediedel af det Beløb, der kom til Udbetaling gennem Hjælpekasserne. Efter at Forholdene paa Arbejdsmarkedet har udviklet sig, som de har, er Forholdet imidlertid blevet dette, at den Refusion, Staten yder, ikke udgør en Trediedel, men kun ca. en Tiendedel, og deraf følger jo, at Hjælpekassernes Virksomhed falder betydeligt mere tyngende paa Kommunerne end tidligere, idet Staten kun dækker et lille Beløb i Forhold til det, man oprindelig tænkte sig, at Staten skulde udrede.

Nu sagde det ærede Medlem, der

talte for det konservative Folkeparti (J. Chr. Møller), at det Forslag, der her var stillet, vilde alligevel ikke rigtig aflaste Kommunerne. Det var, sagde det ærede Medlem, at betragte som en Draabe i Havet. Det er rigtigt, at dersom man skulde yde, hvad der oprindelig var Hensigten, burde Beløbet ikke være 1½ Mill., Kr., men betydelig større, men saa vidt har jeg ikke turdet gaa. Jeg har stillet et meget beskedent Forslag om 1½ Mill. Kr., og jeg tror, at Kommunerne, navnlig de Kommuner, som har en meget betydelig Udgift til Arbejdsløsheden gennem Hjælpekasserne, vil være glade for at faa den større Refusion, som der kan blive Tale om, dersom Lovforslaget vedtages. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at naar Arbejdsløsheden næsten var blevet noget permanent, noget, man maatte regne med baade Sommer og Vinter, burde man heller ikke vedtage dette Lovforslag. Jeg synes netop, at den Omstændighed, at Arbejdsløsheden hænger vort Land baade paa den ene og den anden Tid af Aaret, burde opfordre Staten til at komme Kommunerne til Hjælp. Det er jo Kommunerne, der kommer til at hjælpe, naar de, der er blevet arbejdsløse, ikke længer kan hjælpe sig selv og ikke kan klare sig med den ringe Hjælp, de kan faa gennem Arbejdsløshedskassen, eller naar de er blevet saadan stillet paa Grund af den lange Arbejdsløshed, at de ikke længer har Arbejdsløshedskasserne at ty til. Netop den Omstændighed, at Arbejdsløsheden er stedsevarende, er til Stede i stort Omfang hele Aaret, burde opfordre Staten til at være mere lydhor overfor Kommunernes Krav. Jeg forstaar ikke rigtigt, hvorfor det ærede Medlem, der dog selv er Repræsentant for en By, som er haardt ramt, vil stille sig paa dette Standpunkt. Hvis jeg havde stillet et Forslag, der kunde betegnes som et i økonomisk Henseende urimeligt Forslag, et Forslag, der var uoverkommeligt for Staten, skulde jeg ikke gøre nogen Indvending imod, at man enten gik imod Forslaget eller vilde begrænse det, men det er i Virkeligheden et beskedent Forslag, jeg har stillet, et Forslag, som jeg havde haabet at faa hele Rigsdagens Tilslutning til.

Jeg beklager meget den afvisende Holdning, som de to Partier har vist, men efter de Udtalelser, der er faldet, forstaar jeg, at det ikke er muligt at gennemføre Lovforslaget, og at Kommunerne saaledes fortsat maa nøjes med at faa et mindre Beløb paa ¾ Mill. Kr.